

at dansk rets almindelige forældelsesregler som udgangspunkt finder anvendelse ved sådanne krav, men med en række undtagelser. For så vidt angår spørgsmålet om suspension af forældelsesfristen har udvalget givet udtryk for, at forældelsesfristen for krav mod selskabet i anledning af forsikringsaftalen fortsat først bør løbe fra det tidspunkt, hvor den pågældende rent faktisk får kendskab til sit krav. Endvidere bør der efter udvalgets opfattelse gælde en absolut forældelsesfrist for krav på forsikringsydelsen, der løber fra forsikringsbegivenhedens indtræden.

Desuden har FAL-udvalget foreslået, at der gives forsikringstagerer mv. en særlig nem adgang til at afbryde forældelsen, således at forældelsesfristen for krav mod et forsikringsselskab afbrydes allerede på det tidspunkt, hvor der rejses et konkret krav over for selskabet. Udvalget har samtidig foreslået, at der indføres faste frister for, hvornår sikrede eller forsikringstageren skal have foretaget retslige skridt mod selskabet for at fastholde sit krav.

Endelig har udvalget foreslået, at forsikringsaftalens forældelsesregler ved forbrugerforsikring ikke ved aftale skal kunne fraviges til skade for forsikringstageren eller sikrede.

Det samtidig fremsatte forslag til lov om forældelse af fordringer (forældelsesloven) indeholder i overensstemmelse med betænkning nr. 1460/2005 om revision af forældelseslovgivningen bestemmelser om, at der indføres en almindelig forældelsesfrist på 3 år, som kan suspenderes ved utilregnelig uvidenhed om kravet, kombineret med en absolut forældelsesfrist på 10 år, der dog ved krav om erstatning eller godtgørelse i anledning af personskaade samt ved krav om erstatning ved miljøskade er 30 år. Endvidere foreslås en udførlig regulering af adgangen til at afbryde forældelsen, herunder at der indføres mulighed for at afbryde forældelsen foreløbigt.

Justitsministeriet er enig med FAL-udvalget i, at der alene bør gælde særlige forældelsesregler på forsikringsområdet, hvis der er et særligt behov herfor. Herved sikres bl.a., at i tilfælde, hvor en person kan rette et krav mod såvel et forsikringsselskab som mod en anden person, forældes kravene som udgangspunkt efter de samme regler. Justitsministeriet er dog også enig med udvalget i, at dette udgangspunkt bør fraviges i visse tilfælde, jf. nedenfor.

For så vidt angår *forældelsesfristernes længde*, er Justitsministeriet enig med FAL-udvalget i, at dansk rets almindelige forældelsesfrister som udgangspunkt også bør gælde for forsikringstagerens og sikredes krav mod forsikringsselskabet i anledning af forsikringsaftalen. FAL-udvalget har i den forbindelse be-

mærket, at hensynet til den regnskabsmæssige opgørelse af forsikringsselskabernes forpligtelser ikke i dag taler afgørende for, at de særligt korte forældelsesfrister i forsikringsaftalelovens § 29 opretholdes. Da der således ikke fortsat er særlige hensyn, der taler for kortere forældelsesfrister på forsikringsområdet, er det Justitsministeriets opfattelse, at de almindelige frister i den foreslåede forældelseslov, herunder den 30-årige frist ved personskaade og miljøskade, som udgangspunkt også bør gælde på forsikringsaftalelovens område.

Justitsministeriet foreslår dog en enkelt undtagelse til dette udgangspunkt, nemlig med hensyn til forældelsesfristens begyndelsestidspunkt og længde ved personforsikringer, hvor forsikringsbegivenheden er skadens indtræden eller konstatering.

Konsekvensen af i enhver henseende at anvende forældelsesfristerne i den foreslåede forældelseslov på forsikringsaftalelovens område, ville således bl.a. være, at krav på erstatning eller godtgørelse i anledning af personskaade, herunder når denne type krav er grundet i en aftale om personforsikring, endeligt forældes 30 år efter den skadevoldende handlings ophør, jf. § 3, stk. 3, nr. 1, i forslaget til ny forældelseslov. Dette resultat forekommer rimeligt ved personforsikringer, hvor forsikringsbegivenhedens indtræden er fastlagt ud fra *skadesårsagsprincippet*, altså hvor kravet på forsikringsydelsen opstår ved den begivenhed, som er årsag til skaden, f.eks. en trafikulykke. Skadesårsagsprincippet anvendes almindeligvis ved ulykkesforsikringer. I sådanne tilfælde vil forslaget indebære, at der i forældelsesmæssig henseende vil være parallelitet mellem forsikringskrav og krav om erstatning uden for kontrakt, hvor den 30-årige frist også vil finde anvendelse.

Det afgørende hensyn bag forslaget om at indføre en særlig lang forældelsesfrist ved personskaade i den nye forældelseslov er, at følger af en skadevoldende handling i en række tilfælde først viser sig mange år efter den skadevoldende handlings ophør (senfølger).

Ved forsikringer, hvor forsikringsbegivenhedens indtræden er fastlagt ud fra *skadesvirkningsprincippet*, opstår kravet på forsikringsydelsen først ved en skades indtræden eller konstatering. Et sådant princip anvendes eksempelvis typisk ved livsforsikringer, hvor det afgørende for forsikringssummens udbetaling er, at dødsfaldet sker i forsikringstiden. Det har ikke betydning, om årsagen til dødsfaldet – eksempelvis en sygdom, som den pågældende pådrog sig mange år tidligere – kan placeres uden for forsikringstiden.